

Se, molnen skockas. Skogen står så dyster
 Och lyss som om han någon fjerran väntar,
 Ej liten fogel mera sjunga lyster,
 På grenen sitter han och barrved späntar.

Han har väl kalla rum och är väl ute
 Kanske också att mätta lilla kräfven.
 Han annars ej så der i kylan sute,
 Men det finns fattigt folk bland sparfvar äfven.

Hvad lyssnar skogen på i skumma qvällen?
 Han ser hur vintern redan står och hyttar.
 Det tunga moln, du ser der öfver fjällen,
 Är vinterns packvagn, hvarmed hit han flyttar.

Det går en susning genom skogens granar,
 Och vinterns förbud känns i nordanvinden.
 Och innan man vet ordet af och anar,
 Så har man honom plötsligt inom gränden.

Re'n ligger bäcken frusen och förlägen,
 Der förr han skuttade bland stybb och stenar.
 Ekorren ensam kry och oförvägen
 Far med ballongpost mellan trädens grenar.

Allt badar vintern uti bild och toner
 Och många tecken till hans allvar spörjas.
 Naturen byter om dekorationer,
 Ridån är uppe, vinterscenen börjas.

I luftens ishaf silfversvanor simma,
 Naturen diktar, hennes känslor yra,
 När alla träd poeter bli och rimma,
 Då slutar jag och hänger upp min lyra.

